

Kirkerådsleder Gunvor Kongsviks tale til Kirkemøtet

Fru statsråd, ærede gjester, kjære kirkemøtedeltakere!

Kirkerådsleder Gunvor Kongsvik taler til Kirkemøtet på Lillehammer 12. november

Luthers forklaring til den tredje artikkel av den apostoliske trosbekjennelsen lyder slik:

“Jeg tror at jeg ikke av min egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham. Men Den Hellige Ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg med sine gaver, helliggjort meg og holdt meg fast i den sanne tro. På samme måte kaller, samler, opplyser og helliggjør han hele den kristne kirke på jorden og bevarer den hos Jesus Kristus i den felles rette tro. I denne kristne kirke tilgir han daglig meg og alle troende rikelig all synd. På den ytterste dag skal han vekke opp meg og alle døde og gi meg og alle troende i Kristus et evig liv. Det er visst og sant.”

Jeg vil i denne talen holde meg mest til den lokale menighet, for det er der det foregår. Den Hellige Ånd kaller, opplyser, helliggjør og holder meg fast i den sanne tro. Dette gjør han ikke i et vakum, men i menigheten: “I denne kristne kirke...” Mitt forhold til Gud er et personlig forhold, men jeg settes inn i en sammenheng, et fellesskap. Der er jeg “ei grein på vintreet” i det bilde Jesus bruker, eller “et lem på legemet” slik Paulus tegner bildet.

I den siste mannsalder eller mer, har det vært et økende fokus på individet på bekostning av fellesskapet. Individet dyrker sin egen frihet og det å realisere seg selv. Dette er et sykdomstegn på vårt samfunn, for mennesket er i sitt vesen et sosialt vesen. Det er i fellesskapet vi kan utvikle friheten. Fellesskapet krever nærhet og ansvar. Flykter vi fra dette, mister vi friheten.

Overfører vi det moderne frihetsidealet på menneskets forhold til Gud, kan en lett komme i skade for å fristille den enkelte troende fra menigheten. Hvis vi skal ta på alvor den tredje trosartikkelen og Luthers forklaring, blir dette helt feil. Det er det som foregår i menigheten Den Hellige Ånd bruker når han kaller, opplyser, helliggjør og holder meg fast i troen. Det er i menigheten han bevarer meg i troen, sammen med resten av sin kirke.

Troen er en gave. Den blir skapt i et gjensidig forhold der jeg må respondere på det kallet og den dragningen Ånden står for. Troen kan måles, ifølge Jesus. Han sa til sine disipler: "Så lite tro dere har!" Til den kananeiske kvinna sa han: "Aldri i Israel har jeg sett så stor en tro!" Men Jesus gjorde ikke hjelpen eller fellesskapet avhengig av størrelsen på tro. Røveren på korset fikk løfte om å være med i Paradis, og tvileren Tomas blei inkludert i fellesskapet. På samme måte har vi plikt til å være raus når vi måler tro, både hos oss selv og hos andre. "Jeg tror, Herre. hjelp min vantro!" sa Tomas. Det er et utsagn vi bør ta lærdom av, både når vi måler vår egen tro og er redd den ikke strekker til, og når vi dømmer andre for vantro.

Den kristne kirke er et samfunn av de hellige, et fellesskap.

Det er et fellesskap av dem Den Hellige Ånd har brakt til tro.

Det er et fellesskap satt inn i den verdensvide kirke.

Det er et fellesskap av tilgitte syndere.

Dette fellesskapet har flere **kjennetegn**. Først og fremst er det et **gudstjenestefe gudstjenestefellesskap**. "Kirken er forsamlingen av de hellige, der evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltet rett." (Confessio Augustana kap. VII). Til dette hører lovsang, bønn, forkynnelse, sakramentforvaltning og opplæring. Hvilken form innholdet i gudstjenesten skal ha, vil variere. I vår kirke foregår det et kontinuerlig arbeid med liturgien både for høymessen og for de kirkelige handlinger. Noen ønsker å gå drastisk til verks og fornye høymessen fra grunnen av. Andre ønsker å bevare gudstjenesten som den har vært. De kjenner seg ikke igjen i alt det nye. Det er en stor utfordring til oss som kirke å videreføre det beste i tradisjonene, samtidig som vi fornyer det poetiske og musikalske uttrykket og tar nye uttrykksformer i bruk. Vi har allerede et stort utvalg av valgmuligheter, men det er viktig at disse mulighetene utnyttes ut fra de lokale forutsetningene.

Her må vi som vanlige medlemmer av menighetene delta aktivt i gudstjenesten. Vi skal ikke være tilskuere til en forestilling som framføres av ansatte, men ta vårt ansvar for gjennomføringen av fellesskapets hovedsamling. Jeg vil komme med en sterk oppfordring til prestene og de nye menighetsrådene om å inngå et samarbeid om dette. Opprett gudstjenesteutvalg som kan legge til rette det som skal foregå med sang, forbønn, skriftlesing og samling for de minste. Varier med ministranter eller

medhjelpere, enten det skal være barn, konfirmanter eller voksne. Utnytt muligheten for å oppnevne leke assistenter ved nattverden og få dem godkjent av biskopen. Gi støtte til presten i hans eller hennes viktige tjeneste som forkynner og leder av gudstjenesten. La samarbeidet bli til gjensidig inspirasjon og berikelse. Gudstjenesten er nemlig ikke prestens, den er menighetens.

Her vil jeg uttrykke glede over det arbeidet som gjøres for å fornye gudstjenesten på samisk, både språklig og musikalsk. Jeg utfordrer menighetene til å gjøre bruk av liturgien på sør-samisk og prøveliturgien på nord-samisk. Og da mener jeg ikke bare menighetene i de samiske språkområdene, men også de som vanligvis bruker norsk gudstjeneste både i Tromsø, Oslo og andre steder. Det kan være en inspirasjon å kjenne fellesskapet på tvers av språkgrensene.

Et annet kjennetegn ved menigheten er tjenesten med ord og sakrament. “For at vi skal komme til denne tro, er det innstiftet **en tjeneste med å lære evangeliet og forvalte sakramentene**” (CA kap. V). Forvaltning av evangeliet og sakramentene er så viktig at det kan ikke overlates til tilfeldigheter. Derfor har Gud innsatt en ordnet tjeneste med dette. Noen er spesielt kalt til denne tjenesten, et kall de skal ha både fra Gud og fra kirken. Prestetjenesten er under press på mange måter. Det gjelder arbeidstid. I dag vet vi for mye om de offer prester og familiene deres har vært påført til å akseptere at det fortsatt skal være slik. Det gjelder rollen presten skal fylle. I dag stilles det ganske andre forventninger til presten enn for en mannsalder siden. Det gjelder arbeidsoppgaver. I dag er det mange som deler på de oppgavene presten tidligere var aleine om, og som derfor “konkurrerer” på den samme arena. Det er viktig at vi alle viser respekt for og slutter opp om prestetjenesten som en kjernetjeneste i menigheten.

Dette leder meg over på debatten vi har om embetet i Den norske kirke. Her har Bispemøtet kommet med et viktig innspill om at vi bør komme bort fra bruken av ordet embete og heller snakke om tjeneste. Komiteen som har utredet saken, har gjort et godt og grundig arbeid, som gir et godt grunnlag for å arbeide videre. Og arbeide videre må vi, for reaksjonene på konklusjonene som komiteen trakk, viser at her er det forhold som gjenstår å avklare. For det første er det slik at selv om et flertall i vår kirke mener at vi ut fra vår lutherske bekjennelse må si at vi har én tjeneste, som både prest og biskop har del i, er det noen som ser det tredelte embetet, der biskopen har spesielle gaver og fullmakter, som det rette.

Denne uenigheten er ikke spesiell for vår kirke. Den gjenspeiler de forskjellige syn som er representert i de kirker vi har fellesskap med. Jeg var i juni i år med på generalforsamling for Leuenberg kirkefellesskap i Belfast i Nord-Irland. De kirkene som er med der, ser ikke på bispetjenesten som

prinsipielt forskjellig fra prestedtjenesten, mens det gjør de anglikanske kirkene som vi har fellesskap med gjennom Porvoo-avtalen. Vi er forpliktet til å føre læresamtaler med de kirkene vi har fellesskap med. 1. november i år var det en konsultasjon der representanter for Porvoo-avtalens og Leuenberg-avtalens kirker var til stede. Selv om vi må stake vår egen kurs, vil slike samtaler kunne hjelpe oss i vårt arbeid med å klarlegge disse spørsmålene.

For det andre er det store spørsmålet vi må avklare, om bare prest og biskop har del i den ene tjenesten, eller om også andre tjenestekategorier kan ha det. Hvem skal vigsles og hvordan skal de vigsles? Hva skal de vigsles til? Hva er tjenlig for det oppdraget kirken har fått: å gjøre alle folkeslag til Jesu disipler og lære dem å holde alt det han har befalt? Vi må spørre: Trenger vi å differensiere den ene tjenesten for å oppfylle oppdraget? Det er mitt ønske at samtalen og debatten vi må føre i tiden som kommer, skal foregå i åpenhet og respekt. Det er viktig at hver og en av oss setter oss inn i disse spørsmålene, for det dreier seg om hva slags kirke vi vil ha for framtida.

Menigheten er også et **omsorgsfellesskap** som praktiserer de kjærlighetsgjerningene som skapes av evangeliet. Det dreier seg om holdninger: At jeg ser de andre i menigheten og blir sett av dem. Det handler om å se med kjærlighetens blikk, det blikk som blir skapt i møte med han som “daglig tilgir meg og alle troende rikelig all synd”. Når du slik har blitt sett, og når du ser den andre, skapes handlingene. Uten dette blikket kan diakoni komme til å bli veldedighet, som i verste fall kan virke krenkende. Men har du dette blikket, vil du også oppdage handlingsmulighetene.

Hva er det dette kjærlighetens blikk viser oss? Det viser oss “nesten”. Og hvem er denne nesten? Barn, gamle, nyinnflyttede, enslige, ensomme, noen som har mistet foreldre, ektefelle eller barn, noen som har mistet gjennom skilsmisse, arbeidsløse, funksjonshemmede, flyktninger..... Men det er også de ansatte eller støttene i menigheten, som alltid er der og som vi tar for gitt. Kort sagt er alle vi møter “nesten”. Kjærlighetsbudet forplikter oss til å se dem. Blikket vi får tilbake, taler til oss og viser den andres behov. Svaret på dette er å ta ansvar, og ved å ta ansvar, viser vi oss som “neste”.

Her ligger store utfordringer. Det dreier seg faktisk om kirkens troverdighet. Står vi for det vi sier når vi snakker om omsorg. Hvordan skal vi gjøre dette? Hvem skal gjøre det? Hva skal vi gjøre? Hvem i menigheten skal ha ansvaret for å organisere dette? Mitt svar er enkelt: hver menighet skulle ha minst en diakon. Ved flere anledninger har departementet i styringssamtaler spurt: Er det nå riktig at en diakonstilling utløser flere årsverk i frivillig innsats? Kunne noen forske på dette? Over bordet under Misjonsalliansens 100-årsjubileum i mai, snakket jeg med Mari Wirgenes, som nå er leder av diakoniseret ved Lovisenberg. Hun sendte meg dokumentasjon fra Eik prestegjeld fra tiden da

hun var der, som viste at i de ulike arbeidslag og grupper ble det utført frivillig innsats tilsvarende 4 årsverk. Rekruttering og utrustning av de frivillige er et arbeid som ikke gjør seg selv, og som krever kvalifiserte diakoner.

Ikke all diakoni kan utføres på menighetsplan. Noe krever spesielle kunnskaper, spesiell organisering og budsjetter som lokalmenigheten umulig kan make. Derfor trenger vi den spesialiserte diakonien, ikke for å stå over eller være bedre enn menighetsdiakonien. De to grenene må stå sammen, samarbeide og utfylle hverandre. Kirken har vært initiativtaker og pådriver for oppstart av mange tilbud som det offentlige senere har overtatt. Ikke alt skal drives av kirken, men samtidig må det være helt klart at ingen menneskelig nød er kirken uvedkommende. I mange tilfeller er også den kirkelige/religiøse innfallsvinkelen en nødvendig del av behandlingen.

Det er én gruppe jeg ønsker å si noe spesielt om: kirkeasylantene. Etter sitt vesen kan ikke kirken la være å forbarme seg over den som står på trappa og ber om hjelp og beskyttelse. Institusjonen kirkeasyl gjaldt en tid da en ikke kunne ta for gitt at samfunnet ga god nok beskyttelse til alle, og at samfunnet fungerte som en rettsstat. Norge er en rettsstat, vi etterlever internasjonale konvensjoner om flyktninger og deres rettigheter, - eller gjør vi ikke det? Hvis alt er helt i sin skjønneste orden, hvordan kan da myndighetene tillate at personer sitter innesperret i kirkeasyl i årevis? I min kirke sitter Vetti fra Sri Lanka, en ung man med et åpent, vakkert smil. Han har bodd der i 4 år. Jeg spurte han nå nylig hvordan han har det. Vetti så på meg, smilet blekna noe, og han sa: "Tja, sånn opp og ned!" Jeg forventer at regjeringen tar fatt i denne problematikken, slik at vi i fellesskap kan få avvirket kirkeasylene.

Menigheten er et fellesskap som må kjennetegnes av **dåpsopplæring** i vid forstand. Det statlig oppnevnte dåpsopplæringsutvalget opererer i rapporten " ..til et åpent liv i tro og tillit" med et begrep om dåpsopplæring som totalformidling. "Gudsforholdet omfatter alle aspekter ved menneskelivet. Derfor må også dåpsopplæringen innebære en totalformidling: Opplevelser, handlinger, ritualer, følelser, kunnskaper og erfaringer," skriver de. (side 46) Kirke/stat-utvalget har i sin rapport om dåpsopplæring et annet begrep: "Dåpsopplæring som total-perspektiv". De sier bl.a.: "I en viss forstand må alt som foregår i kirka kunne sees i et dåpsopplæringsperspektiv..... Ikke under noen omstendighet kan dåpsopplæring og menighetsliv sees som gjensidig uberoende størrelser. Dåp og dåpsopplæring er et samlende perspektiv på alt som foregår.....Hele menigheten er et lærende fellesskap, og det som læres er det menigheten har mottatt i dåpen. I dette læringsfellesskapet er alle, hver på sin måte, ressurspersoner."

Dette er helt i tråd med Luthers forklaring til den 3. artikkel, for det dreier seg om hvordan vi som menighet kan hjelpe hverandre til å leve et liv i

helligjørelse og bli bevart i den sanne tro. Det foregår mye godt opplæringsarbeid rundt i menighetene. Det er grunn til å takke alle som legger ned et stort arbeid for å tilrettelegge materiale for dette. Denne kunnskapen er jo råmaterialet som Den Hellige Ånd bruker når han arbeider.

Dåpsopplæring i spesiell forstand må vi også si noe om. Kirkemøtet skal gi en høringsuttalelse til departementet om dåpsopplæringsutvalgets forslag. I 2000 år har kirken hatt en plikt på seg til å lære dem som er døpt. Denne plikten har kirken oppfylt i sterkere eller svakere grad opp gjennom tidene. Men det har aldri vært tvil om kirkens plikt til å gi opplæring. Viljen til å satse ressurser på dåpsopplæring, vil alltid være et barometer på kirkens livskraft. En sterkere satsing på dåpsopplæringen er et være eller ikke være for vår kirke. Bare gjennom en satsing som innbefatter bredden av de dømte, kan vi sikre framtida for Den norske kirke som folkekirke. Det er nødvendig at dåpsopplæring blir lovfestet, både når det gjelder hvem som skal ha ansvaret for de ulike delene av gjennomføringen, og hvor stort omfanget skal være. Det er gledelig at den nye regjeringen signaliserer en vilje til å satse på dette.

Nær knytta til dåpsopplæring i vid forstand er **misjon**. Å vinne andre som disipler for Jesus, enten det er i lokalmiljøet eller videre ut, er det siste oppdraget Jesus ga. Et av kjennetegnene på den kristne kirke er at den er misjonerende.

Kirken er et **ansvarsfellesskap**. En av sakene på årets KM har tittelen "Frivillig medarbeiderskap". Frivillig medarbeiderskap bygger på en 2000 år gammel tanke om det allmenne prestedømme, noe som i sakspapirene her blir omtalt som "dåpens ordinasjon". To av de andre sakene, Myndighetsrelasjoner i Den norske kirke og Embetskomiteens innstilling, understreker sterkt det allmenne prestedømmets grunnleggende betydning i kirken. Det sies faktisk at den spesielle tjeneste med ord og sakrament springer ut av det allmenne prestedømme. Vi har som dømte medlemmer av kirken alle et ansvar for alle deler av kirkens liv. Fordi dette ansvaret ikke har vært tatt nok på alvor, og fordi rekruttering og dyktiggjøring av frivillige har fungert dårlig, er det nødvendig å gjøre en anstrengelse på dette området.

Vi kan ikke alle være lønna arbeidere. De fleste av oss gjør vår tjeneste på frivillig, ulønna basis. I dag viser all erfaring at det er vanskelig å få mennesker til å binde seg fast til oppgaver over lengre tid. Vi snakker om ei tidsklemme, som særlig rammer yngre familier, som både skal ta seg av arbeid og familie. Hvordan kan vi vente at de skal kunne ta på seg engasjement ut over dette? Svaret må bli å dele oppgavene i menigheten på flest mulig. Alle av oss kan bidra med noe. Vi må verdsette hverandres arbeid og gi rom og anerkjennelse til hverandre. Menigheten må bli det ansvarsfellesskapet det er ment å være.

KM-saken har fått en innledning som kan få det til å se ut som den står på sakskartet p.g.a. FNs frivillighetsår. Slik er det ikke. Men her kommer poenget med FNs frivillighetsår inn: Vi må samarbeide med alle gode krefter i lokalsamfunnet. I dag er dette viktigere enn noen gang å minne om. Frykt og mistenksomhet overfor det eller dem som er annerledes fører lett til utstøting og isolasjon. Dette er det nødvendig å overvinne, hvis vi skal kunne leve sammen som gode naboer. Ikke minst er det viktig å mane til solidaritet med og respekt for mennesker av annen tro enn vår. Vi må stå sammen i vår angst og uro, og ikke la noen bruke våre forskjellige religioner som påskudd til å føre krig mot hverandre. Bispemøtet har oppfordret oss til å ta kontakt med muslimske naboer, og Mellomkirkelig Råd har kommet med utspill i samarbeid med Islamsk Råd. Jeg vil gjerne stille meg bak disse utspillene. Det er viktig at vi står sammen i respekt for hverandre.

Når det gjelder USAs krigføring mot bin Ladens Al Qaida nettverk og dets beskytter Taliban, registrerer jeg den voksende kritikk av bombingene av Afghanistan. Mange kirker verden over appellerer om bombestans. Jeg er glad for den uttalelsen et samlet Bispemøte har gitt om kampen mot terrorisme, og især at "kampen mot terror må føres på en måte som motsier dens vesen og at det er de skyldige - og bare de skyldige, som må straffes". På denne bakgrunnen er det ikke naturlig at Kirkemøtet avgir en egen uttalelse. Jeg forutsetter at alt blir gjort for å bedre den humanitære situasjonen for den afghanske befolkning.

Videre må vi peke på at det kanskje viktigste middel for å bekjempe terrorisme, er å fjerne det som gir grobunn for det fanatiske hatet som skaper den. I mange år har forskere pekt på at den største trusselen mot verdensfreden er den enorme skeivfordelinga av forbruket av verdens ressurser. Det virker som svært få i Vesten, og særlig få av statslederne, har vært i stand til å ta inn over seg dette og anvende det i praktisk politikk. Når mange kjemper for mer ansvarlig forbruk og mer rettferdig fordeling av ressursene, er det ikke bare av hensyn til miljøet, -det også-, men like mye for verdensfreden.

I dagens aktuelle konfliktsituasjon, som kanskje mer tar en form av at det er arabere mot USA enn av muslimer mot kristne, er det også all grunn til å se nærmere på den symboleffekten palestinerne situasjon har. Selv om vi fullt ut støtter Israels rett til å eksistere innenfor trygge grenser, bør vi være kritiske til den måten israelske nybyggere, med den israelske stat i ryggen, tar seg til rette på bekostning av palestinerne, og til israelernes manglende vilje til å godkjenne en palestinsk stat.

Som et ansvarsfellesskap har også alle ansvaret for kirkens **bemanning**. Et grundig og solid arbeid har dokumentert at vår kirke er sterkt underbemannet.

En kirke lar seg ikke drive bare av frivillige, ulønnede arbeidere, i alle fall ikke vår kirke. Tjenesten med ord og sakrament, dåpsopplæringen, kantortjenesten, diakoni og ledelse lar seg ikke gjennomføre på frivillig basis. Skal vi få utløst ressursene hos det frivillige lekfolket, trenger vi lønnede arbeidere som kan jobbe sammen med og også organisere de frivillige. Dette gjelder på alle plan. Bemanningsplanens tall sier at vi trenger 2500 nye stillinger. Er dette kravstorhet, stormannsgalskap, sutring? Ingen av delene. Dette er realisme. Skal Den norske kirke fortsatt være en folkekirke, kan vi ikke tilby tjenester på bekostning av de ansatte som står i fare for å bli utbrente.

Og da er vi ved mitt neste punkt, **økonomien**. Det er min faste overbevisning at ethvert trossamfunn har rett til å forvente at medlemmene betaler det det koster å drive trossamfunnet. Det tror jeg også medlemmene av Den norske kirke ønsker å gjøre. Hvordan kan det da ha seg at representanter for Den norske kirke må gå mer eller mindre tiggergang til stat og kommunene, som langt på vei detaljstyrer hvordan kirken skal få bruke de pengene den får? Dette er en situasjon kirken ikke lenger kan leve med. Spørsmålet om kirkens økonomi er ikke løst tilfredsstillende gjennom behandlingen i Stortinget siste vår. Det er nødvendig å intensivere arbeidet med mer varige løsninger.

Når den forrige regjeringen i sitt forslag til statsbudsjett foreslo å bruke økt avkastning fra OVF til å dekke en 15% reduksjon i overføringene fra Staten, vitner det lite om et ønske om å fremme og bevare den åpne folkekirken. I en situasjon der samfunnet står overfor store utfordringer når det gjelder verdispørsmål, er det dårlig strategi å kutte ned på overføringene til tros- og livssynssamfunn. Derfor er vi svært glade for de signalene vi har fått fra den nye regjeringen.

Beveger vi oss tilbake til Luther, ser vi at Helligåndens oppgave også er å holde den kristne kirke fast i **den rette lære**. Hvordan holder Den Hellige Ånd oss fast i den rette lære? Først og fremst gjør han det ved å bruke Guds Ord. Jesus sier: "Han skal ta av mitt og forkynne dere." Vi lærer at hele Bibelen er inspirert av Gud og skal tas på alvor og etterleves. Samtidig advarer Jesus oss mot en bokstavtro etterlevelse. Paulus advarer oss sterkt mot å gi vranglære rom, men samtidig minner han oss om at det viktigste likevel er kjærligheten. Dette er en vanskelig balansegang som vi trenger Den Hellige Ånds hjelp med.

Ikke sjelden hører vi anklager om at Den norske kirke er gjennomsyret av vrang lære, at forråtnelsen har kommet langt og at kirken er et synkende skip. Ingen av oss ønsker å være vranglærere. Vi blir mismodige og leie når vi stadig får slike anklager mot oss. Hvordan forholder vi oss til lærespørsmål i vår kirke? Hvem skal prøve læren?

For det første har vi alle et ansvar for å prøve det som blir forkynt, om det er i samsvar med Bibelen og bekjennelsen. Skal vi kunne utøve dette ansvaret, er det helt nødvendig at vi i menighetene i tillegg til å lytte til prestens prekener, også driver studiearbeid, enten på egen hånd eller i større eller mindre grupper. Da vil vi være i stand til å prøve læren, samtale med den vi er uenig med, og også ta det videre til biskopen om det skulle være nødvendig. Så har prestene og biskopene et særlig ansvar for læren. Spesielt vanskelige saker kan også legges fram for Lærenemnda. Det er laget regler for hvem som kan melde saker, hvordan saker skal meldes og hvordan de skal behandles. Lærenemnda gir så uttalelser som andre organer i kirken forholder seg til i sin forvaltning, men LN står ikke over andre organ. Reglene for behandling av lærespørsmål i vår kirke bør arbeides videre med. Ikke minst er det viktig å se på regjeringens rolle.

Den kristne kirke skal også bli et **felleskap i oppstandelsen**. Det siste Luther tar opp i sin forklaring til den 3. artikkel, er det vi kaller “Det kristne håp”. “På den ytterste dag skal han vekke opp meg og alle døde og gi meg og alle troende i Kristus et evig liv.” Dette er det vi ser fram mot og venter på mens vi her i denne verden befinner oss i alle slags fortredeligheter.

En avis skrev om meg at jeg slipper tårene løs i kinosalen. Hvis det var slik, ville det ikke blitt mange tårene! Nei, det er i kirken tårene kommer, og de kommer særlig når det er snakk om den totale, gratis nåden og om det kristne håp. Jeg vil dele med dere en opplevelse jeg hadde som Den norske kirkes representant på generalforsamlingen for LVF i Hong Kong. Hver region fikk ansvar for fremstilling/tolkning av et tema eller et bibelavsnitt. Oppgaven Afrika fikk, var “Det kristne håp”. De fleste afrikanere er flinke skuespillere, og de illustrerte dette temaet med spill og miming. Først levde de på normal måte med gleder og sorger. Så kom de hvite inn, startet gruvedrift, solgte slaver og var på alle måter herskere. Men de ga også undervisning og de hadde med Bibelen. En av afrikanerne grep Bibelen og holdt den høgt opp gjennom resten av tablået. Spillet fortsatte med undertrykkelse, sykdom, fattigdom og nød, men også med samhold, omsorg og vilje til å overkomme problemene. Litt etter litt ble det Bibelen og det kristne håpet som samlet dem alle. Det blei vist i en kaskade av sang, trommer og dans som bare afrikanerne kan det. Dette gikk rett til hjerte mitt og åpnet alle sluser. Jeg gråt og gråt og måtte inn på toalettet i det fine konferansesenteret for å samle meg. Da jeg kom til studiegruppa jeg tilhørte, måtte jeg jo forklare hvorfor jeg gråt. Det førte til at ei flott, ferm dame fra Nigeria, i fargerik drakt med det karakteristiske hodeplagget, ga meg en stor klem som takk. Et fint bilde på det store fellesskapet vi har i vente.

Dette er noe av det Åpenbaringsboka beretter om i kap. 22: “ Da så jeg en skare så stor at ingen kunne telle den, av alle folk, og alle nasjoner og av alle tungemål. De stod for Guds trone og lovpriste han dag og natt. Det er de

som har kommet ut av den store trengsel og har vasket sine kapper og gjort dem rene i Lammets blod.... Og det skal ikke være mere sorg eller skrik eller pine.... Gud Herren vil tørke bort hver tåre av deres kinn.”

Tenk dere: ingen bomber, ingen mobbing, ingen sult, ingen undertrykkelse, ingen sykdom, ingen død og ingen sorg.

La oss si det med Peter: “Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Far. Han som i sin store miskunn har født oss på ny og gitt oss et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde!”

Takk for oppmerksomheten!